

2020. március 15-i ünnepi túra a Tündérhegyi úti Kossuth-szoborhoz

Egyesületünk minden évben részt vesz egy, az ünnephez kapcsolódó programon. Az idén, mint az előző években többször, a Petőfi Irodalmi Múzeumba szerettünk volna menni, ám a járványügyi helyzet miatt erre nem kerülhetett sor. Ezért úgy döntöttünk, hogy kimegyünk a természetbe és felkeresünk egy olyan 48-as emlékhelyet, ahol még nem jártunk a csapattal. Igazi tavaszi időjárás volt, a nap hétágra sütött, de az árnyékban szinte fáztunk, köszönhetően az időnként feltámadó erős szélnek. Végül kilenc túratárs gyűlt össze a 21-es busz Várfok utcai végállomásánál. Felmentünk a Normafáig, ahol a parkolóban és a sétányokon kitehették volna a „Megtelt” táblát. Tele volt a hegy gyerekeket, kutyákat sétáltató párokkal, piknikező családokkal, kisebb-nagyobb kiránduló csapatokkal. Jó érzéssel rögtön a réteses bódé felé vettük az irányt és még éppen időben, mert mikor pár perc elteltével megkaptuk a finomságokat és a hátunk mögé néztünk, láttuk, hogy a sor már olyan hosszan tekeredik, mint az a bizonyos rétes a gyerekdalban.

A zöld sáv jelzést követve elindultunk az Anna-rét felé, közben megálltunk a Normafát jelző emléktáblánál, menet közben gyönyörködtünk az elénk táruló panorámában. A tiszta, napsütéses időben messzire el lehetett látni, balra a János-hegyi kilátó, előttünk a Hármashatár-hegy, mögötte az ürömi kőfejtő, jobbra a Duna szalagja kékesen csillogó szalagja.

Az Anna-kápolna előtt, ahol megálltunk egy szusszanásnyi pihenőre, egyik kedves túratársunk, Margit szép kis terítőt tett az asztalra, rá műanyag dobozban sajtot és mindenkit megkínált egy korty pálinkával, ami nagyon jól esett a szélfúttá társaságnak. Azután jött a második meglepetés, amivel készült: elővett egy nemzetiszínű zászlót, amire az egyesület nevének rövidítését, a TVTE feliratot ragasztotta. Nagyon jól esett a figyelmessége, szívből megköszöntük.

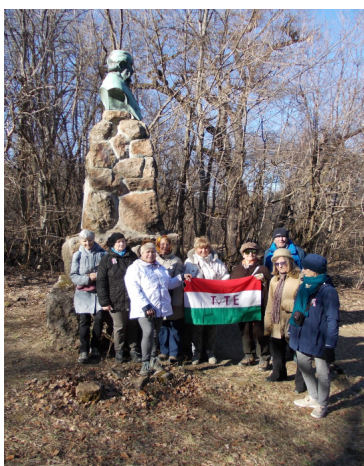

Innen tíz perc kényelmes sétával elértük a Kossuth-szobrot. A délelőtt folyamán a Budapesti Természetbarát Sportszövetség tartotta itt központi megemlékezését, szép koszorút helyeztek el és méccsét gyűjtöttek a szobor talapzatán. Az 1913-ban felavatott emlékmű volt a főváros első Kossuth-szobra. És hogy miért éppen itt állították fel?

Nos, itt Zugligetben az 1760-as évektől kezdve működött egy vendégfogadó, melyet a timpanonjában lévő háromszög alakú díszítésről Istenszeme fogadónak hívtak. Ebben a többször átépített hegyvidéki üdülőben keresett gyógyulást 1837-ben Kossuth Lajos, akit forradalom szervezésének gyanúja miatt már régóta figyelt az osztrák titkosszolgálat. Itt fogták el a katonák 1837. május 5-én. Letartóztatásának közvetlen kiváltó oka az volt, hogy 1836-1837-ben engedély nélkül jelentette meg kézírásos lapját, a Törvényhatósági Tudósításokat. Kossuthot hűtlenségért négy évre ítélték, végül 1840. május 10-én szabadult.

Kossuth 1894-es halála után rögtön megindult a szervezkedés egy méltó emlékmű felállítására, azonban a sok eredménytelen huzavonát látva Zugligeti Egyesület önálló gyűjtésbe kezdett, és 1913. június 22-én került sor a szobor felavatására, mely Tóth István alkotása. A talapzaton bronz dombormű eleveníti fel a letartóztatás pillanatát.

A történet megismerése után a szabadságharcosok emléke előtt 48-as dalok éneklésével tiszteltünk. Sorra kerültek a legismertebb nóták, úgymint a Kossuth Lajos azt üzente, Gábor Áron rézagyúja, Felszántom a császár udvarát, Most szép lenni katonának, Fel, fel vitézek a csatára, A jó lovas katonának, Jó dolga van a mostani huszárnak, Esik eső, szép csendesen esik, és talán mind közül a legszebb, a Süvegemem nemzetiszín rózsza. Végül elénekeltük a Himnuszt és a Szózatot.

A meghatározó percek után folytattuk sétánkat, leértünk a Disznófő forráshoz, amely bő vizével a legnagyobb melegben is enyhülést adott az erre utazóknak. Ez a forrás látta el vízzel Mátyás király közelben elhelyezkedő vadászkastélyát és a már említett Istenszeme fogadót. A szájhagyomány szerint a török időkben a budai pasa háremhölgyeinek nyaralóhelye volt itt. A forráshoz először 1820-ban építettek kőből kútházat, ezt cserélték le 1880-ban a mai is látható vas vadkanfejre. A XIX. és XX. század fordulóján az itt emelt vendégfogadó állandó majálisok színhelye volt, szívesen keresték fel a vasárnapi kirándulók. Az ingatlan mára sajnos nagyon leromlott állapotban van, szintúgy az egykori Istenszeme fogadó, másképpen Hagenmacher-villa, amelyben 1949-től az 1990-es évek elejéig a Kossuth Lajos Gyermekekotthon és Általános Iskola (benne egy kis Kossuth-múzeum) működött.

A szerpentin lekanyarogtunk a Fácános térre, amely névadásával arra utal, hogy Mátyás király ezen a környéken hódolt kedvenc időtöltésének. Itt a téren egy régi általános iskola helyén állt az a vadászmajor, ahol 1847-ben Döbrentei Gábor és társai megünnepelték a „Dülőkeresztelést”, azaz a város német helyneveinek visszamagyarosítását. Az eseményre emléktábla emlékeztet.

A szép és tartalmas kirándulás után a 155-ös busszal visszatértünk a Széll Kálmán térre és jó egészséget kívánva elköszöntünk egymástól azzal, hogy reményeink szerint egy év múlva ismét fel fogjuk keresni az emlékhelyet.

Mógor Gabriella túravezető